

הנמור שכתב שירים

החברה פשיטה על הארגו וגילו את הסוד. היתה בו מחברת כחולה פשוטה, בה רשם ירמי בכתב ידו מספר שירים. בסתח ה'

חבר לתוך בוד מים. כשהצאיאו אותו היה הכרח להביאו מיד לבית החולים. ירמי העמיסו על הסנדור והתחיל לטוס. כשהגיע, בדרכו לבית החולים, לכיכר שבסבוב בית דגון, הוא לא עקף אותה, אלא המשיך לד' הור על גבה. אמר הפצוע לאחר מכן: "חשבתי שאם לא נהרגתי בכור, אמות עכ' שיו". אולם הוא הגיע בזמן לבית החולים והפצוע ניצל.

ל ידח מעבר לגבול. יחידה קטנה של צה"ל מתקדמת על דרך עפר בשטח האויב. מרחוק מגנצים האורות של ה' ישובים העבריים, הם הולכים ומתרחקים. הבחורים צועדים בדממה, עיניהם תקועות בחשיכה, דרוכים לכל רחש. לפתע, נשמע קול צעדים על הדרך. הבחורים קופצים לתעלה שבצד הדרך, ושכבים בה. מופיעות שתי דמויות. ערבים. הם עוברים ליד השוכבים בתעלה, עוד מעט ירגישו בהם. פתאום קם אחד השוכבים, ניגש בצעדים שלווים אל הערבים. "אהלן וסהללן", הוא מברכם לשלום. הם משיבים לו ברכה. הוא מבקש מהם אם להצית בה סיגריה, הם נענים ברצון. הוא שואל אותם בערבית לשמו של הכפר, השכן, לכיוונה של הדרך. הם עונים לו. האיש אומר תודה ומתרחק מהם בצעדים רחבים ובטוחים. השניים ממ' להחליף כמה מילים ביניהם. נמר, אומר אחד. צועדים בעקבות האיש. הם אינם יכולים שלא אריה אנושי, משיב לו השני.

בארץ ישראל קראו לו ירמי. פשוט, ירמי. כך קראו לו בבית ספר תלמידי בירושלים. שם בילה את שנות לימודיו הראשונות, כך כינוהו בכפר הילדים שפיה שם גדל, שם זה הכירו אותו חבריו לתנועת השומר הצעיר ולהכשרה בביבוק ירמי כנגב. מיום שהתגייס לצה"ל, החלה האגדה ל' הירקם סביב השם ירמי. היתה לו חזות של לוחם מבטן ומלידה, דמות נוקשה טר פוסית של חייל קרבי בדם. אי אפשר היה שלא להשוותו ללוחם אחר, שהוא היה דומה. לא כאחיו התאום, לציארלס אורד חיינגייט. חבריו האמינו ויאד ידע סוד מעולם, שהוא בו לסכנה ולאתן ניגן להיפגע.

★ ★ ★
על גלגלים ורגליים
ח ורש שכב בבית החולים, כששתי רג' ליו נתונות כנגב. החברה הקיטו אר' תו; ירמי הצולע, קראו לו. כשהסירו את הגבס מרגליו, הוא היה מוכן לערוך תחרות ריצה עם כל אחד בגודו. לפעמים פחדו ממנו. כשהיה נוהג ב' מכונית היה דוהר במהירות מסחררת. לא פעם היה מתחרה בשוטרי התנועה שהיו מתאמצים להדביקו. אולם מהירות זאת ה' צילה לא פעם חי אדם. באחד הסיוורים, נפל

ירמיהו בורדנוב

★ ★ ★ לכנה במקום סבון

ה יתה לו לירמי גישה מיוחדת הלבניות החיים, דרך הצירסלמחית להבנת הברים. כאשר נשלח לראשונה לקורס קצ' ניג, קשה היה לו להתרגל למסטר קרני ולמשמעת נוקשה שהיא צורך חיוני בבית' ספר לקצינים. חבריו הקפידו על כללי ה' לבוש הצבאי. הוא לא חיבב במיוחד לחבוש כובע ולעונד עניבה.

באחד ממסדרי האהלים, נערכה ביקורת כלי רחצה אצל התניכים. המדריכים ששמעו על מעלליו החיחסו אליו בכבוד ובהערצה. אולם בשעת הביקורת הבחין הקצין הבדוק שבתיק הרחצה של ירמי חסר סבון. הוא התבונן בו במבט מאיים. "אתה לא צריך סבון?" שאל המדריך. "אני?" שאל ירמי בתמימות. "אני מש' תמש בלכנה".

זאת היתה התחצות. ירמי נענש והוצא מהקורס. הוא חזר אליו כעבור זמן קצר וסיימו בהצלחה. בתעודת הגמר שלו כתבו מפקדיו: מנהיגות שקטה וטבעית, מקובל על טיקוליו, קר מזג ושקט בכל המצבים, תוקפני בהיותו בתפקיד. בעל נסיון שדאי רב, מקר' בל על חבריו, מעורה בחיי החברה ותורם ליצירת הווי. אחראי ומהימן.

כך הכירו אותו כולם. חייל בדם. רק מעטים ידעו שטאחורי המבט הנוקשה היר' הרה הצברית הטבעית, הסתתרה נפש עדינה ורכה. נפש משורה.

★ ★ ★ סוד הארגו

ב אהל, ידעו כל החברה שמחת למיטתו של ירמי סמון ארגו מתכת נעול על מעול. מעולם לא ראה איש את תוכנו. ירמי שמר על הארגו מכל משמר. באחד הימים, כשירמי היה בחוק, ערכו

האמן, גם אתה תהנה. תהנה או אחי גם תלחש חדיה שהיית אדם לא חיה.

★ ★ ★

שיר לרע

ה חברה נורא חתרשמו מחברת ה' שירים החליטו כולם ביחד לכתוב לירמי שיר תשובה. כל אחד היה חייב לכ' טוב קטע ממנו. השיר השתרע על ארבע דפי מחברת והתחיל במילים אלו:

זה לא שיר רגיל
על סרח ושחיל
זה שיר הארגו
של בורדנוב הלז...

כאשר גילה ירמי שגילו את סודו, הוא לא כעס, הוא רק התבייש במקצת. לעיתים היו החברה מבקשים ממנו להקריא כמה משיריו. הוא היה צריך להשתכנע קודם שהם מדברים ברצינות, ושהיו מוכנים לשבת בשקט. אז היה מקדים דברי הסבר לשיד ולבסוף מקריא אותו עצמו.

פעם, כשישבו החברה ליד המדורה ושר' חחו על חברים הנעדר יצחק, החליט ירמי לכתוב שיר במקום, מוקדש לחברו. הוא קרא לשיר: ליצחק הרע.

איכה נשקוטה אני, איכה רעים של פעם ושקוט על זה חבר, רענו לשורה. חבר שזה עתה יושב כאן כמו איתנו כי אין שלמים אנחנו, כמו חסר פה מה. כי זה אותו חבר מולדתו בועם בילתהו כאמו, לה רגע זה חלום, חלום אל נגהות, חלום של אדם של נער חלום על בן צועד עם רע בשורות. אך אנו לא דברי גבוהה אלי כי לא נשאנו עצמו בן ושבענו נראה אותו צועד. לך נאמר רעי כי אין מולדת אמא כך מגירה דמעות על בן לה כי רבים אך אנו כי נשבענו נשקנו חי נרימה נישא אותו איתך, מזרחה ההרים.

ירמי העריך את נתן אלטרמן. כשהיה חר' זר למחנה אחרי חופשה בעיר היה מספר לחבריו בהערצה: ראיתי את אלטרמן. ה' שבוע, ראה אלטרמן לראשונה את שיריו של ירמי. הוא שקע עמוקות בשיר שהוק' דש ליצחק ואמר: "כאילו כתב ירמי שיר זה לזכר עצמו".

★ ★ ★

שיר על שתיים

מ מזור חיח לראות את ירמי כשהוא מ'נעצר ברחוב להסתכל דקות ארוכות על חתולים, על חינוקות או על פרחים. הוא היה מתפעל ממראות אלו: "אורא כמה שזה יפה". היה זה מזור מאוד לראותו כך, משום שמקצועו של ירמי היה מקצוע ה' הרס.

החברה קראו לו המהנדס. להצדקת תואר זה נהג ירמי לאחורונה להסתובב עם תיק עור חום, בתוכו היתה מפת העיר תל' (המשך בעמוד 21)

על כי

התנדב למיבצע צבאי מ' סוכן, ותוך מהלך פעולה זו השליך את חייו מנגד כדי לחלץ פצועים, שנש' ארו בשטח אויב, מעל ל' צו התפקיד ומעבר לת' ביעת החובה, בהתאם ל' סעיף 1 לתקנון המופת.

מחברת התנוסט שיר מזור. אי אפשר היה לתאמן שכתב אותו חייל: חללו! (ועתה איש קוריאח) כי אתה החייל עצור נא, הירום. אמור נא עתה מי שלחך הלום. אמור מי שלחך בשמו של האל שוב בבני האדם להתל. אמור נא עתה, איה המרדה שוב נתן בידך הרובה.

קטון הנני, וגם לי יש כידון אך הבה נביט באדם הקדמון, נראה איך הוא חי בחברת אנשים עוד לפני שטיפחו את תורת הגזעים. בוא החייל ונביט כי אין רע נראה איך אדם זה זרע, אחר כך נטמון הרובים בקרקע שוב ניטול אותו כלי הנזר מצרה, זה הכלי העתיק — מחרשה.

הן גם הוא מפלדה וגם הוא דורש כוח וגם הוא ירדי יעשר לגיבור אם איתו בשדה תעבור. אם תאחו בחרמש בלכתך בשדה,

ליד הפיר הרוותה. ירמי יושב עם חבריו ליחידה, לוגס תח חט, לאחר לילה קשה בקור ובמתחזות בשדה. החברה מחליפים ביניהם רשמים מפעולתם חמשותפת.